

ยุคสุดท้าย (1)

มัทธิว. ๒๔.๑-๑๔

คำนำ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานของไทย (ปี ๒๕๒๕) ได้แบ่งโลกนี้ออกเป็น ๔ ยุคด้วยกันคือ ยุคที่หนึ่งเรียกว่ากตายุค ยุคที่สองคือไตรคายุค ยุคที่สามคือ ทวารยุค และยุคสุดท้ายเรียกว่า “กสิยุค”) พร้อมกับอธิบายว่า เป็นยุคที่เสื่อมลงกว่าทุกยุค เป็นยุคเชษฐที่มีแต่ความยากลำบาก และเป็นช่วงเวลาแห่งความร้ายกาจยิ่งนัก ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็ใช้หลายคำด้วยกันเกี่ยวกับยุคต่างๆ เช่น

- ยุคแห่งความยากลำบาก
- ยุคที่จะสิ้นยุค
- ยุคที่ขาดความเชื่อ
- ยุคใหม่
- ยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย
- ยุคที่จะมาถึง

คำทำนายของพระเยซู (มัทธิว. ๒๔.๑-๒)

พระเยซูทรงตรัสทำนายถึง “ยุคสุดท้าย” ไว้ในมัทธิวบทที่ ๒๔-๒๕ มาระโก ๑๓ และลูกา ๒๑ ถ้าเราจะศึกษาคำทำนายเหล่านี้ พร้อมกับอ่านจดหมายของอาจารย์เปาโลควบคู่ไปด้วย ก็จะทำให้ความรู้และความเข้าใจกระจ่างชัดมากยิ่งขึ้น

ขณะที่พระเยซูตรัสอยู่ในราว คศ. ๓๐ บรรดาสาวกมองดูพระวิหารอันใหญ่โตและสวยงามในกรุงเยรูซาเล็ม และชมต่อหน้าพระองค์ว่า “ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง” (มาระโก. ๑๓.๑-๓) พวกเขามองเห็นอาคารที่มั่นคงแข็งแรง หอรุราและน่าน่าเลื่อมใส พระธรรมลูกาบันทึกว่า “บางคนพูดชมพระวิหาร” (ลูกา. ๒๑.๕) ทำให้พวกสาวกรู้สึกภาคภูมิใจ แต่พระเยซูตรัสว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้ที่ท่านเห็น เราบอกความจริงว่า ศิลาที่ซ้อนทับอยู่ที่นี้ จะต้องถูกทำลายลง”

พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มหลังแรกสร้างโดยกษัตริย์ซาโลมอน ในปี กศ. ๙๒๒ และถูกทำลายลงโดยกองทัพอันเกรียงไกรของบาบิโลน ส่วนพระวิหารหลังใหม่สร้างขึ้นในที่เดิมโดยกษัตริย์เฮโรด ตัวพระวิหารทำด้วยหินอ่อนสีขาว และมีเสาเป็นทองคำ แต่ละต้นสูง ๔๐ ฟุต มีกำแพงหนามาก ทำจากหินสกัดมาเป็นแท่ง ๆ แต่ในปี คศ. ๗๐ พวกยิวได้กบฏต่อโรมัน จักรพรรดิซีซาร์ได้บัญชาให้แม่ทัพไทตัสล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่เป็นเวลา ๔ ปี และสามารถทำลายเมืองได้สำเร็จ ชาวยิวถูกฆ่าตายไปราว ๑ แสนคน และถูกจับเอาไปเป็นเชลยอีก ๕ หมื่น ๗ พันคน

บทเรียน

๑) **ความศักดิ์สิทธิ์ของพระวจนะ** พระเยซูตรัสกับเขาว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี” (ข้อ ๒) คำพยากรณ์ของพระองค์นี้สำเร็จภายหลังจากนั้นอีก ๔๐ ปี (คศ. ๗๐)

๒) ความไม่ยั่งยืนของวัตถุ เราเห็นถึงความไม่จริงยั่งยืนของ “สิ่งของบนโลกนี้” ซึ่งมนุษย์ถือว่ามีความหมาย ไม่ว่าจะเป็นการบ้าน ที่ดิน เงินทอง อาชีพ เพชรนิลจินดา และสมบัติฟัสถาน วันหนึ่งมันจะต้องถูกทำลายให้เสื่อมสูญไป พระคัมภีร์เตือนว่า “เจ้าแห่งตาของเจ้าอยู่ที่ของอนิจจังหรือ ทรัพย์สมบัติมีปีก...มันจะบิน (หนี) ขึ้นไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี” (สุภาษิต. ๒๓.๕)

ข้อคิด : เงินทองทรัพย์สมบัติเป็นทาสที่ซื้อด้วย แต่เป็นนายที่เลวมาก ท่านเป็นนายของมัน หรือยอมตัวเป็นทาสของมันล่ะ?

อยากรู้อะไร (มัทธิว. ๒๔.๓)

ในพระคัมภีร์ตอนนี้บอกว่า บรรดาสาวกของพระเยซูต้องการใคร่จะรู้ถึงอนาคต จึงพากันมาทูลถามพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบ ว่า เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ สิ่งใดจะเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และยุคเก่าจะสิ้นสุดลงอย่างไร”

เชื่อแน่ว่า ในส่วนลึกของจิตใจพวกสาวกคงจะรู้สึกวิตกกังวล อยากจะรู้ว่าต่อไปภายภาคหน้าจะเป็นอย่างไร ในพระธรรมมาระโกบันทึกอีกอย่างหนึ่งว่า “เปโตร ยากอบและยอห์นมาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัว”

๑) ความวิตกกังวลและความกลัว มนุษย์เราทุกคนล้วนมีความคิดเหมือนกับพวกสาวกของพระเยซูคริสต์ มีความไม่แน่ใจ ไม่มั่นใจ กลัวและวิตกกังวลถึงชีวิตของตนเอง นี่เป็นจุดที่บริษัทประกันชีวิตทั้งหลายใช้เป็นยุทธศาสตร์ในการทำงาน เพื่อดำเนินการให้ลูกค้ามีความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต โดยลูกค้าจะยอมเซ็นชื่อในกรมธรรม์ และควักเงินจ่ายโดยไม่อิดเอื้อน (เซลแมนขายประกันที่ดี ต้องมีความสามารถขายกระดาษเปล่าให้แก่ลูกค้า)

๒) อยากรู้อะไร มนุษย์อยากจะทำวันพรุ่งนี้จะมีอะไรเกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพึ่งพาพวกหมอดู นักดูลายมือ ชินแสดูโหงวเฮ้ง และฮวงจุ้ย และหลายคนต้องหันไปพึ่งการทรงเจ้าเข้าผี และไสยศาสตร์ต่าง ๆ

ข้อคิด : ประการแรก พวกสาวกแตกต่างจากคนทั่วไป พวกเขาอยากจะทำรู้อะไรของอนาคต แต่เขาไม่ได้ไปหาแม่มดคนทรง หรือนักปราชญ์และโหร ทว่าพวกเขาไปเข้าเฝ้าพระเยซูคริสต์เป็นส่วนตัว และทูลถามความลับจากพระองค์

ประการที่สอง บรรดาสาวกตระหนักว่า พระเยซูทรงเป็นหลักประกันความมั่นคงปลอดภัยของชีวิตอย่างแท้จริง เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดไปถึงพระบิดาได้ นอกจากมาทางเรา” (ยอห์น. ๑๔.๖)

สรุป

ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้จะเสื่อมสูญไป

หากว่าใครก็ตามที่ต้องการรู้อะไร ให้ศึกษาจากพระวจนะ (พระคัมภีร์) ของพระเจ้า

หลักประกันความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตของเราคือ พระเยซูคริสต์ พระองค์ตรัสว่า “ผู้ใดที่วางใจในเราก็มียิวิตนิรันดร์”